

Arrest

nr. 61 694 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat A. DE POURCQ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 25 november 2009 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.2. Op 31 maart 2010 maakte verzoeker een aantal aanvullende overtuigingsstukken over aan de administratieve diensten van de stad Antwerpen.

1.3. De administratieve diensten van de stad Antwerpen maakten verzoekers aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op 27 augustus 2011 over aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 februari 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, die verzoeker op 3 maart 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2009 werd ingediend door,
(en de aanvulling op datum van 31 maart 2010):*

*[J. J.] [...]
nationaliteit: Marokko
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar hij voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis.

Betrokkene legt een contract voor van de firma Sprl Noraldi, opgesteld op 15.03.2010. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dient betrokkene echter een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructies van 19.07.2009 vermelden immers het volgende: “Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen” en verder “In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009”. In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt dit verder toegelicht: “Onder ‘in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B’ moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract zoals hierboven bedoeld (...)”. Aangezien het arbeidcontract van betrokkene niet werd overgemaakt aan onze diensten bij de aanvraag tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, komt betrokkene niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.

De advocaat van betrokkene geeft ook aan dat zijn cliënt veel inspanningen heeft gedaan om een job te vinden, (hij legt een attest van werkbereidheid voor van de VDAB om dit te staven) maar dat deze regularisatiecampagne precies gekomen is op het moment dat de economische crisis het hardst toesloeg en veel bedrijven niet snel geneigd zijn er nog extra te[...]werkstelling aan toe te voegen voor iemand die dan nog een onzeker verblijfsstatuut heeft. Er zijn echter verschillende vreemdelingen die zich in het kader van een aanvraag art.9bis beriepen op punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 en een behoorlijk ingevuld arbeidscontract konden voorleggen. Ook zij werden

geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de economische crisis en een onzeker verblijfstatuut. Deze elementen kunnen bijgevolg evenmin weerhouden worden, aangezien dit niet zo is voor andere vreemdelingen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker eveneens op 3 maart 2011 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomst-documenten. (art.7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient erop te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, die los van de eerste bestreden beslissing kan bestaan en die op eigen juridische en feitelijke gronden is gebaseerd.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 3 maart 2011 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de verplichting om geen manifeste beoordelingsfouten te maken.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Verweerder stelt dat, aangezien verzoeker zijn arbeidscontract van 15.03.2010 buiten de voorziene periode tussen 15.09 en 15.12.2009 voorlegde, hij niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis”.

** Het redelijkheidsbeginsel vereist dat een administratieve overheid, bij het nemen van zijn beslissing, een evenwichtige toets uitvoert, rekening houdend enerzijds met het respect voor de wetten en reglementering die de casus beheersen en anderzijds met de belangen van de betrokken burger.*

Dit betekent dat aan die belangen de juiste relevantie moet toegekend worden, op een redelijke en correcte manier.

Bij de beoordeling zal de rangorde en prioriteit van bepaalde wetten of reglementen meespelen, waarbij duidelijk is dat een Omzendbrief, een Instructiebrief of, zoals in casu, zelfs een Vademecum, geen voorrang kunnen hebben op een nationale wet, een KB of een MB.

Dit betekent ook dat, bij de toepassing in een concreet geval, geen voorwaarden mogen toegevoegd worden die niet in de wet staan vermeld.

* Bovendien moet de administratie, tijdens de beoordeling van de aanvraag en voor het nemen van de uiteindelijke beslissing, zijn houding bepalen met kennisname van alle elementen, wat wil zeggen dat alle tijdig voorgelegde documenten en stukken mee in de evaluatie moeten opgenomen worden.

De overheid moet niet alleen alle relevante feiten correcte en volledig vaststellen en waarderen, maar tevens zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desnoods door nadere informatie in te winnen.

In het onderhavig geval staat vast dat verzoeker het arbeidscontract inderdaad niet in de periode tussen 15.09 en 15.12.2009 heeft ingediend, doch wel op 17.03.2010, dus voor de lokale overheid, in casu de Cel Regularisaties van Stad Antwerpen, is overgegaan tot de aflevering van het Attest van Inontvangstname (Bijlage 3) dat dateert van 27.08.2010 (stuk 5). Dit feit werd niet in rekening gebracht.

Nochtans is het van belang omdat de aflevering van voormeld Attest eigenlijk de afsluiting betekent van de eerste fase, op lokaal niveau, en DVZ derhalve nog niet eens op dat ogenblik in kennis is gesteld van de aanvraag. De voorwaarde van voorlegging van een arbeidscontract tussen 15.09 en 15.12.2009 is ook om die reden niet functioneel.

Het zou zeker getuigen van een overdreven formalisme en dus eigenlijk ook een materiële beoordelingsfout inhouden, te stellen dat het Vademecum — dat helemaal onderaan staat in de rangorde van wetten en reglementaire bepalingen — niet gerespecteerd werd omdat, zelfs indien de bepaling in het bewuste Vademecum “en die alle nodige documenten bevat, waaronder kopie van het behoorlijk ingevuld model arbeidscontract...” als een essentiële voorwaarde aanvaard wordt, quod non, dan nog moet vastgesteld worden dat hieraan nergens, niet in dit Vademecum en ook niet in een latere rondzendbrief, een uitdrukkelijke sanctie werd vastgekoppeld.

De lezing noch van de Instructiebrief noch van het Vademecum geeft de indruk dat de bevoegde administratie op basis van deze teksten een zo strenge beoordeling zou wensen te maken als deze beslissing in casu.

* Deze superstrenge houding kadert bovendien niet in het eerder gematigd standpunt vanwege dezelfde administratie, waar het de mogelijkheid betreft om van werkgever te veranderen.

Inderdaad blijkt uit de teksten van het Opvolgingscomité Regularisatie dat Dienst Vreemdelingenzaken aanvaardt dat tijdens de regularisatieprocedure of zelfs nog in de periode van 3 maanden tussen de beslissing DVZ en het verstrijken van die termijn, voorzien in art. 1 § 2 KB 07.10.2009 (B.S. 14.10.2009), nog een andere werkgever kan gezocht en gevonden worden, voor zover deze laatste bereid is tijdig de arbeidskaart B aan te vragen.

Zo wordt het geval voorzien van een kandidaat-werkgever die failliet is of de voorziene indienstneming weigert.

Zie Nieuwsbrief VMC nr. 13 van 30.07.2010 (stuk 6).

De conclusie kan derhalve alleen maar zijn dat het voorgelegde arbeidscontract, dat trouwens voldoet aan de gestelde voorwaarden inzake een minimumverloning en minimumduur, niet zomaar kon geweigerd worden enkel op basis van een betwistbare laattijdige voorlegging en zonder een beoordeling ten gronde.”

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Verzoeker had expliciet aangegeven dat hij wilde geregulariseerd worden in toepassing van de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet. Echter in casu werd vast gesteld dat verzoeker niet aan de cumulatieve voorwaarden voldoet die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor een regularisatie. Verzoeker legde laattijdig een arbeidscontract voor, alleszins buiten de periode van 15 september 2009 en 15 december 2009 die vereist is.

Verwerende partij is van mening dat de Instructie en het vademecum nochtans duidelijk zijn wanneer het gaat over de tijdige voorlegging van een model-arbeidsovereenkomst.

De Instructie stelt immers dat vreemdelingen, die wensen geregulariseerd te worden op grond van criterium 2.8 van de Instructie, drie maanden de tijd krijgen voor een regularisatieaanvraag, ingaande vanaf 15 september 2009.

Het vademecum ter verduidelijking van de Instructie geeft aan dat de aanvraag moet worden ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, en bovendien alle nodige documenten moet bevatten, waaronder een kopie van een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract.

Verzoeker heeft zijn arbeidscontract pas in maart 2010 voorgelegd, dus buiten de periode die genoemd wordt in het vademecum. Verwerende partij stelt vast dat verzoeker alvast niet ontkent dat hij zijn arbeidscontract buiten de genoemde periode heeft voorgelegd. Dit gegeven staat alvast niet ter discussie.

Verzoeker meent echter dat hieraan niet de sanctie kan gekoppeld worden dat de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

Echter, als verzoeker zelf expliciet om de toepassing vraagt van de Instructie, dan kan verondersteld worden dat hij zich schikt naar de voorwaarden die door de Instructie, het vademecum en het KB worden vooropgesteld, en dat hij de regels achteraf niet naar zijn hand kan zetten.

De Instructie stelt dat een kopie van een model-arbeidscontract bij een bepaalde werkgever moet worden voorgelegd, en het vademecum verduidelijkt dat verzoeker daarvoor 3 maanden de tijd had, ingaande vanaf 15 september 2009.

Verwerende partij merkt op dat verzoeker zelf de toepassing heeft gevraagd van de intussen vernietigde Instructie, en zich derhalve diende te bekwamen in de procedure die zij zelf ingeleid heeft. Verzoekende partij moest zich daarom, voor de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf, verdiepen in alle documenten die voorhanden zijn en die duidelijk maakten op welke wijze een ontvankelijke aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend enerzijds, en hoe deze moet gestoffeerd worden om gegrond te kunnen worden verklaard anderzijds.

"Het komt in de eerste plaats de verzoekende partij toe om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren." (RVV arrest nr. 26.814, d.d. 30 april 2010)

Verzoekende partij kan zich nu na de genomen beslissing niet verschuilen achter eigen interpretaties omtrent de teksten van de Instructie, het KB en het vademecum.

Zij kan ook niet volhouden dat zij niet wist welke voorwaarden dienden te worden gerespecteerd. Uit samenlezing van al deze documenten is het immers duidelijk dat een behoorlijk ingevuld model-arbeidscontract moet worden voorgelegd, bij de aanvraag en minstens in de periode tussen 15 september en 15 december 2009.

De verwijzing die verzoeker maakt naar andere beslissingen waarin hij wel enige soepelheid meent te ontwaren, is niet relevant omdat elk dossier apart moet worden behandeld. Verzoeker heeft ook niet aangetoond dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdelingen in de beslissingen die door hem worden aangehaald.

Verwerende partij merkt ten slotte op dat het vademecum per definitie dient om de tekst van de Instructie te verduidelijken. Het vademecum en de Instructie kunnen afwijkend zijn qua bewoordingen, zolang dit niet leidt tot tegenstrijdigheden. De samenlezing van de Instructie en het vademecum leidt tot een onbetwistbare en duidelijk richtlijn voor de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen op basis van criterium 2.8 B van de Instructie. Deze voorwaarden waren voorspelbaar, van bij het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker heeft nagelaten zelf de nodige zorgvuldigheid aan te wenden bij zijn aanvraag. Deze onzorgvuldigheid kan hij nu niet ten kwade duiden aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). (R.V.V, arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State - behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder de verplichting heeft om geen manifeste beoordelingsfouten te maken en voorhoudt dat dit wel gebeurde, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Verweerder stelt terecht dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Partijen, die beide naar deze beleidsinstructie verwijzen, betwisten deze vaststelling niet.

De Raad merkt op dat in de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 is gesteld dat indien een vreemdeling een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient of actualiseert gedurende een termijn van *“3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009”* er ook rekening zal gehouden worden met zijn *“duurzame lokale verankering”*. In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoeker binnen de termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, en meer specifiek bij schrijven van 25 november 2009, een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indiende. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoeker in dit schrijven uitdrukkelijk heeft verwezen naar voormelde beleidsrichtlijn en stukken aanbracht teneinde aan te tonen dat hij *“zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.”* Verzoeker betoogde meer specifiek zich in een situatie te bevinden zoals voorzien in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn en voegde bij zijn aanvraag documenten teneinde aan te tonen dat hij sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft, dat hij familieleden en kennissen in het Rijk heeft, dat hij arbeidsbereid is en dat hij zich aanmeldde om een cursus Nederlands te volgen.

De gemachtigde van deze staatssecretaris oordeelde evenwel dat, gezien hetgeen bepaald is in de instructie van 19 juli 2009 en een niet nader omschreven *“vademecum”*, verzoeker *“niet in aanmerking [kwam] voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.”* Hij wees er hierbij op dat verzoeker niet alle overtuigingsstukken die toelaten vast te stellen dat hij zich effectief in een situatie bevond zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn heeft neergelegd in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en benadrukte dat verzoeker pas op 31 maart 2010 aantoonde dat hij een arbeidscontract afsloot.

De Raad merkt evenwel op dat noch uit de instructie van 29 juli 2009, noch uit het in de bestreden beslissing opgenomen citaat uit het niet aan de Raad meegedeelde *“vademecum”* kan afgeleid worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf die door een vreemdeling werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 niet overeenkomstig de beleidsrichtlijnen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient behandeld te worden, louter omdat één van de overtuigingsstukken die vereist zijn om aan te tonen dat de aanvrager zich in een situatie bevindt zoals omschreven punt 2.8B van de instructie pas na het verstrijken van voormelde periode, doch ruim voor de behandeling van de aanvraag, werd neergelegd.

Onder punt 2.8 van de instructie is namelijk enkel voorzien dat *“de aanvragen”* moet ingediend worden binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, doch wordt niets gesteld over het tijdstip waarop de overtuigingsstukken bij de aanvraag kunnen gevoegd worden.

In fine van de instructie van 19 juli 2009 is voorts enkel bepaald dat vreemdelingen die reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hadden geen nieuwe aanvraag hoefden in te dienen om

te kunnen genieten van de bepalingen van de instructie, maar wel *“de mogelijkheid”* hadden om hun aanvraag aan te vullen. Hierbij werd toegelicht dat *“in de gevallen bedoeld in 2.8 [dit diende] te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009.”* In de mate dat verweerder in de bestreden beslissing naar deze bepaling verwijst moet worden opgemerkt dat verzoeker zich niet in de voormelde situatie bevond, daar er bij hem geen sprake was van een hangende aanvraag. Er blijkt derhalve niet dat verweerder dienstig naar deze bepaling kan verwijzen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat deze slotbepaling in de beleidsinstructie, zoals verzoeker terecht opmerkt, hoe dan ook niet voorziet dat indien de aanvraag om machtiging tot verblijf werd aangevuld binnen de vastgelegde termijn van drie maanden maar er achteraf nog ontbrekende stukken werden bijgebracht dit automatisch leidt tot de vaststelling of de *“sanctie”* dat de *“betrokkene niet in aanmerking [komt] voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.”* Een lezing zoals voorgestaan door verweerder zou bovendien impliceren dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou kunnen beslissen te weigeren bepaalde bewijsstukken bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf te betrekken. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een dergelijke bevoegdheid echter niet afgeleid worden en verweerder blijft in gebreke een andere wettelijke grondslag aan te brengen waaruit deze bevoegdheid zou kunnen gededuceerd worden.

Uit het citaat uit het vademecum dat in de bestreden beslissing is opgenomen leert de Raad dat *“om in aanmerking genomen te worden op basis van punt 2.8B”* er sprake moet zijn van *een aanvraag “die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat.”* Verweerder geeft derhalve zelf aan dat er sprake is van twee cumulatieve voorwaarden, waarbij enkel voor de eerste voorwaarde een tijds kader is bepaald. De stelling van verweerder dat de beleidsrichtlijn vervat in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 niet toegepast wordt op aanvragen waarbij de nodige documenten niet tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 werden neergelegd vindt, los van het feit dat niet blijkt dat het *“vademecum”* enige juridische waarde heeft, bijgevolg geen steun in het door hem aangebrachte citaat.

In zijn nota met opmerkingen verwijst verweerder nog naar een koninklijk besluit, waarbij hij ter terechtzitting verduidelijkt dat hij doelt op het koninklijk besluit van 7 oktober 2009 houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 oktober 2009). Los van het feit dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar dit koninklijk besluit en een a posteriori motivering niet kan aanvaard worden, merkt de Raad op dat ook uit deze reglementaire akte niet kan afgeleid worden dat er een reden zou bestaan om een aanvraag om machtiging tot verblijf niet te behandelen conform punt 2.8B van de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009. In het koninklijk besluit van 7 oktober 2009, dat definieert in welke gevallen er een arbeidsvergunning kan worden toegekend aan een persoon die verzocht om in het kader van een tewerkstelling tot een verblijf gemachtigd te worden, wordt evenzeer verwezen naar de vereiste dat *“een aanvraag voor een verblijfsvergunning”* diende te zijn ingediend of vervolledigd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, maar wordt niets gesteld omtrent de periode waarbinnen de aanvraag kan worden aangevuld met overtuigingsstukken.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat verweerder, door een beleidsinstructie toe te passen op een wijze die geen steun vindt in de bewoordingen van deze instructie en die daarenboven niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door te weigeren om een door verzoeker aangebracht overtuigingsstuk inhoudelijk bij de beoordeling van een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden te betrekken, de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK